

הנושא את האשה פרק שנים עשר כתובות

בה א ב מיי פ"ג מהל' אכל הלכה י סגן עשין דרבנן ד טושיע י"ד סימן ט"ז סעף ב: כו ג ד ה מיי פ"ד מהל' כלי המקדש הלכה כ ופ"א מהלכות מלכים הלכה ז סגן עשין קטו טושיע י"ד סימן רמז סעף י"ח וסימן ט"ז סעף כב כה"ה: כו ו מיי פ"ט מהלכות שבת הלכה י סגן לאחין סה טושיע א"ח כה ז מיי פ"ד מהלכות מ"ת הלכה ה טושיע י"ד סימן רמז סעף א':

מוזמן לחיי העולם הבא. מימה והלא כל ישראל יש להם חלק לעוה"צ ופירש הרב ר' מאיר כל היכא דאמר מוזמן לחיי העולם הבא היינו בלא דין ובלא יסורין: **אורתו** היום שמת רבי במלך קדושה. שהיו קורין אותו רבינו הקדוש והוא דמינא זשילהי סוטה (דף מט.) משמת ר' צטלה ענוה ויראה י"ל קדושה בכלל והרב רבי חיים כהן היה אומר אילמלי הייתי כשנפטרו ר"ת הייתי מטמא לו דהאי צטלה קדושה דקאמר הכא היינו קדושת כהונה וכן מוכח מדקאמר אותו היום משמע אותו היום דוקא ותו לא ובהדיא אמר זירושלמי דמס' זרכות צ"פ מי שמתו דכשמת רבי אמרו אין כהונה היום ואין נראה לרבי דכמדותה לרבי דהתם מיירי צטומאח צית הפרס דרבנן אכל טומאה לאוריתא לא: ומנח

מוסף רש"י

ירחיק רבי חנינא אבראי. מתוך שהיה ר' חנינא חסוד לא נכנס לבית מדרשו והיה יושב בחוץ ומשום כבודו יש לו לו ליה ללוי כו' וקאמא לבבל. שלא היה רבי חנינא גדול הימנו, לא כהונה ולא כהונה ולא כהונה כהונה ליה לו, וכל לכהן (שם). לוי לר' אפס מיכא הוי כייף ליה. שהרי וכן ממש (שם). מחולי מעיים. שמיטתין דיסורין וממסקין טעמיהן (שבת ק"ח). ר' חנינא. כ"ד חמא (בי"ח פה). דאיתנא ביתנא ושדינא. זרע עלי וזעמי שפתן. שדינא. מלך (שם). ומגדלנא נישבי. וקולע לני ממנו כשמת וממנו (שם). וציידינא טביא. ואני נד צניס (שם). ואריכנא מגילתא. ומתקן לני מענויהיס קליס (שם). חמשא חומשי לחמשא יוניק. לכל אחד ספרי (שם). ומתנינא. על פה (שם).

והושיבו ישיבה לאחר שלשים יום שמעון בני חכם גמליאל בני נשיא חנינא בר חמא ישב בראש: אל תספדוני בעיירות: סבור מינה משום טרחא הוא דקאמר כיון דחזי דקספדי בכרכים וקאתו כולי עלמא אמרו שמע מינה משום יקרא הוא דקאמר הושיבו ישיבה לאחר שלשים יום דלא עדיפנא ממשא רבינו דכתיב ויובכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלשים יום תלתין יומין ספדין ביממא וליליא מכאן ואילך ספדו ביממא וגרסי בליליא או ספדו בליליא וגרסי ביממא יעד דספדי תריסר ירחי שתא ההוא יומא דאשכבתיה דרבי נפקא בת קלא ואמרה כל דהוה באשכבתיה דרבי מוזמן הוא לחיי העוה"ב ההוא כובס כל יומא הוה אתי קמיה ההוא יומא לא אתא כיון דשמע הכי סליק לאיגרא ונפל לארעא ומית יצתה בת קול ואמרה אף ההוא כובס מוזמן הוא לחיי העולם הבא: שמעון בני חכם: מאי קאמר הכי קאמר יאע"פ ששמעון בני חכם גמליאל בני נשיא אמר לוי צריכא למימר אמר רבי שמעון בר רבי צריכא לך ולמטלעתך מאי קשיא ליה הא קרא קאמר ואת הממלכה נתן ליהורם כי הוא הבכור וההוא ממלא מקום אבותיו הוה ורבן גמליאל אינו ממלא מקום אבותיו הוה ורבי מאי טעמא עבד הכי נדי דאינו ממלא מקום אבותיו בחכמה וביראת חמא ממלא מקום אבותיו הוה: חנינא בר חמא ישב בראש לא קיבל רבי חנינא שהיה ר' אפס גדול ממנו שתי שנים ומחצה יתיב רבי אפס ברישא ויתיב רבי חנינא אבראי ואתא לוי ויתיב גביה נח נפשיה דרבי אפס ויתיב רבי חנינא ברישא ולא הוה ללוי ללוי איניש למיתב גביה וקאתא לבבל והיינו דאמרי ליה לרב ג' גברא רבה אקלע לנהרדעא ומטלע ודריש כלילא ישרי אמר שמע מינה נח נפשיה דרבי אפס ויתיב רבי חנינא ברישא ולא הוה ללוי איניש למיתב גביה וקאתא רבי חנינא נח נפשיה ור' אפס כדיתב יתיב ולא הוה ללוי איניש למיתב גביה וקאתא איבעית אימא לוי לר' אפס מיכא הוה כייף ליה ואי בעית אימא כיון דאמר ר' חנינא בר חמא ישב בראש לא סגי דלא מליך דכתיב בהו בצדיקים ותגורו אמר ויקם לך והא הוה ר' חייא נח נפשיה והאמר ר' חייא אני ראיתי קברו של רבי והורדתי עליו דמעות איפוך והאמר רבי חייא אותו היום שמת רבי במלך קדושה איפוך והתניא כשחלה רבי נכנס ר' חייא אצלו ומצאו שהוא בוכה אמר לו רבי מפני מה אתה בוכה והתניא מת מתוך השחוק סימן יפה לו מתוך הבכי סימן רע לו פ' פניו למעלה סימן יפה לו פניו למטה סימן רע לו פניו כלפי העם סימן יפה לו כלפי הכותל סימן רע לו פניו ירוקין סימן רע לו פניו צהובין ואדומים סימן יפה לו מת בע"ש סימן יפה לו במו"ש סימן רע לו מת בערב יוהכ"פ סימן רע לו במוצאי יוהכ"פ סימן יפה לו מת מחולי מעיים

והושיבו ישיבה לאחר שלשים יום. של פטירתי מיד ולא מהיו עסוקין בהספד: שמעון בני חכם. הוא. ולקמן פריך מאי קאמר: חנינא בר חמא ישב בראש. הישיבה: סבור מינה משום טוחא. דבני כפרים דקמיכו לעיירות ואתו למספדיה. כיון דחזו דקא אספדוהו בצרכין וקא אמו כולי עלמא מעיירות ומכפרים אמרי משום יקרא הוא דקאמר: יומא דאשכבתיה. יום פטירתי: לריכא למימר. דר"ג דזכור הו נשיאה: לך ולמטלעתך. פסח היה כדאמרינן בעלמא (סוכה דף גג.) לוי אחוי קידה ואתלע: מאי קשיא ליה. לר"ש דרבי דאמר ריכא למימר אמאי ריכא הא קרא כתיב: ההוא ממלא מקום אנטויו הוה. כלומר אין בלחיו חסוד ממנו אבל כן הרי אחיו חכם ממנו: יתיב רבי חנינא אבראי. חוץ לבית המדרש שלא היה נכסף לר' אפס: וקאמא. לצבל: כלילא שני. לצאת זה בשבת מאי טעמא מאן דרכה למיפק בכלילא אשה חסודה ואשה חסודה לא שלפא וממילא צפיק במה אשה יואכה (שבת דף נט.): מיכא הוה כייף ליה. קודם שיגלה ממקומו אבל לר' חנינא לא כייף: והא הוה ר' חייא ולמנייה רבי ראש ישיבה: קצרו של רבי. ארזו של רבי הורדתי עליו דמעות: בערב שבת סימן יפה. שזכנס למנוחה מיד: צמולאי יוהכ"פ. נמחלו עוונותיו וסימן יפה לו: לא אפגריה. לא אצטלי ממנו: שדינא. זרענא: ומגדלנא נישבי. מקלע אני מןמורת. ודומה לו אין פורסין נשדין ליוניס (ב"ב דף גג.) ולצידנא טביא. צריכא: ואריכנא מגילתא. ומתקן אני קלפיס. אריכנא לשון מיקון כדאמר במסכת סוכה (דף מד.) אריך או לא אריך כלומר מתוקן או אינו מתוקן ובס' עורא (סימן ד) נמי כתיב וערות מלכא לא אריך לנא למחא: לא סהא דכר הזה ישראל. כלומר שלא אומר כדכר זה לעולם: נהוג נשיאוסך צריכא. שמהא יושב צין הגדולים: זרוק מרה. אימה. שמהא אימתך עליה: צניענא. מכבד כל אחד ואחד: צפרהסיה. מטיל עליהס אימה להודיע נשיאותו: רבי מוטל. בחליו בצפורי ומקום קצרו מוכן לו צניט שעריס: דמדליא

א) שבת נט., ב) ואלדי' פקח כהן, ג) נשבת קידה, ד) נצט"י יתא מיעות לעולם לא תפודן, ה) צ"מ פה: ו) יש גורסין דמיס עיין ערוך ערך דס בן, ו) נמכות מד., ח) סנהדרין נב., ט) צט"י יתא מיעות רבי צניט שעריס הוה, י) נשבת קידה.

תורה אור השלם

- ויתבו בני ישראל את משה בערבת מואב שלשים יום ותקמו ימי כבי אבל משה.
- ויתן להם אביהם מתנות רבות לבטח ולקודב ולמגדנות עם ערי מצרות ביהודה ואת הממלכה נתן ליהורם פי הוא הבכור.
- דברי הימים ב כא ג ותגורו אומר ויקם לך ועל ירדכי נגה אור: איוב כב כח
- נבזה בעיניו נמאס ואת יראי יי יכבד נשבע לקרע ולא יזמר: תהלים טו ד צדק צדק תרדף למען תחנה וירשת את הארץ אשר יי אלהיך דברים טז כ

גליון הש"ס

ג' בשניה רואה ת"ח. בלקוט מלכס ד' א' סי' כ"ד א"ח' תנא דבי אליהו מ"מ וכה אליהו ז"ל שהסתי את המט לפי ששעה וכו' וכשהיה רואה צ"א צדיקים היה מגפסן וממסקן ומשקן: